

Bratři a sestry v Kristu Ježíši!

Jsme tu spolu na bohoslužbě. Já vykládám slova evangelia, modlím se, ukazuji na pravdu Boží. Vy posloucháte, také se modlíte a zpíváme společně chvalozpěvy Bohu. V tento den se podobně scházejí i další a další skupiny podobně smýšlejících lidí v tomto městě i v jiných městech, kostelech a modlitebnách. To je ta nejužší Ježíšova „rodina“ – jeho učedníci. Mnoho dalších lidí se takto nechová. Mají své vlastní starosti a názory. Stává se, a není to tak neobvyklé, že odtud k nám zazní i jejich názor, jejich nářky a starosti. Stává se, a není to tak neobvyklé, že i někdo do společenství církve přinese sám svůj neobvyklý názor. Nebo je zatížen svými těžkými starostmi, co má dělat, co si počne. Ano žijeme, coby církve Kristova i jednotliví křesťané, ve světě mezi běžnými lidmi, s tím dobrým i s tím negativním. I Ježíš Kristus žil mezi běžnými lidmi. Většina nepatřila do jeho nejužší „rodiny“ mezi věrné následovníky. Jednoduše chtěli být v jeho blízkosti. Hledali u něj pomoc a moudrost.

Dnes jsem přečetl oddíl, v němž právě někdo, kdo nepatřil do té užší skupiny nejvěrnějších, žádá Ježíše o pomoc a moudrou radu. Přesvědčuje ho, aby mu pomohl s jeho problémem. Tuto epizodu máme v evangeliu proto, že již první křesťané byli přesvědčeni, že Ježíšova odpověď na názor, nářky a starosti běžných lidí ze světa je adresována i Ježíšovým nejvěrnějším, celé „rodině“ věřícího lidu Kristova.

Ježíš se má vyjádřit a vyřešit hádku mezi dvěma bratry. Jejich spor nebyl jistě jednoduchý. Jeden z bratří nehodlal jen tak mávnout rukou a mlčet. Rozhodl se obrátit na Ježíše jako na autoritu. Byl přesvědčen, že Ježíš bude na jeho straně a řekne rozhodné slovo. Ježíš se však ke sporu nestaví jako autority tohoto světa, jako mocní mezi lidmi, a zakazuje to dělat i svým učedníkům (Mk10,42-43). Ježíš dává návod, jak se s takovými starostmi vypořádat. A jak tomu u Ježíše bývá, řekne to slovy podobenství.

V podobenství vystupuje člověk, který má mnoho starostí. Ten člověk má mnoho majetku, mnoho úrodných polí. Když má člověk něčeho hodně, musí se o to starat a má hodně starostí. Tento člověk si však uměl poradit. Dařilo se mu a měl velikou úrodu. A tak toho má ještě více než před tím. A zas má starosti. Má více majetku a s tím má ještě více starostí než před tím. Myslíte, že toho je na něho už příliš, že? Ale zas si uměl poradit. Ježíš toho člověka popisuje tak, že nedělal nic jiného, než se zabýval svými velkými starostmi, co si počít s majetkem, jak s ním naložit. Když vše sám vyřešil, přineslo mu to pocit spokojenosti, řekl sám sobě: „Buď dobré mysli.“ Jak by mohl mít dlouho tento pocit, nevím. Víte, kolik peněz může učinit člověka toužícího po penězích šťastným? Vždy více než kolik v té chvíli zrovna má. Ježíš příběh o bohatém člověku vypráví tak, že se již ze své vlastním umem získané spokojenosti netěšil, hned večer zemřel. Svůj majetek ani své dovednosti neměl komu předat.

Jak jsem již řekl, Ježíš nemluvil jen k onomu člověku, který ho oslovil s přáním, aby se rozhodným slovem vyjádřil k jeho problému s bratrem a s majetkem. Podobenství je vždy spíše hádanka, v níž teprve můžeme nalézat řešení pro své vlastní starosti. Ježíš v té chvíli ukazoval na konkrétní skupinu starostí, které někteří lidé mohou mít. Takových lidí není málo a netýká se to jen určité úzké skupiny lidí. Jde o starosti se zajištěním. V souvislosti s podobenstvím na prvním místě vytane na mysl, že jde o zajištění penězi, prací a zásobami potravin. Když si vzpomeneme na člověka, který oslovil Ježíše se svým přáním, tak jsou ještě jiné starosti o zajištění v životě. Je to starost o zajištění své pravdy, svého pocitu důležitosti. Můžeme to shrnout tak, že nám lidem jde často o zajištění budoucnosti své nebo svých blízkých, svých dětí. Setkávají se s tím již děti ve školce, ve škole. Již děti řeší, kdo má, kdo bude mít něco lepšího než ti druzí, nebo stejného jako mají ti „nejlepší“. V dospělém věku pak zase usilujeme, pracujeme, honíme se a pak jsme unavení, protože to vlastní zajištění

vyjde jen někomu. Nebo hledáme chyby na druhých, abychom ze všeho mohli vyjít jako ti lepší.

Slyšme dnes dobře, co radí Ježíš: „Nejlepší je být bohatý před Bohem.“ Žít tak, aby po nás vždy a za všech okolností a za každého času něco zůstalo, co můžeme někomu zanechat jako věčný odkaz. Je to víra, mezilidská důvěra, mírnost a laskavost, ochota podat pomocnou ruku, zájem o potřeby jiných. Můžete sestry a bratři i sami přidávat další. To jsou také starosti, ale takové, které netíží a netlačí, jak naznačil svými slovy Ježíš Kristus (Mt11,29-30). Svým věrným učedníkům také řekl: „Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno. Nebojte se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. - - Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.“(Lk12,31-34) Amen.